

John Dyrby (S):

Det kan der være mange årsager til at ministeren ikke er bekendt med.

For nylig havde jeg den fornøjelse at være ude på et af kvindekrisecentrene på besøg og høre om, hvad det egentlig var, der rørte sig. En af de ting, der blev sagt, var, at hvis man tror, at tvangsægteskaber i Danmark er et overstået kapitel, så tager man fejl. Hvis man tror, at sådan nogle begreber som ære er et overstået kapitel i Danmark, så tager man fejl. De ser masser af sager bl.a. på kvindekrisecentrene, men også andre steder, som tyder på, at det her langt fra er et overstået kapitel.

Nu forstår jeg, at ministeren i virkeligheden mener, at lovgivningen på området og straffebestemmelserne er som de skal være, og at det i virkeligheden bare er et spørgsmål om, at det går op for nogle kulturer og enkelte mennesker, at sådan gør man ikke i Danmark.

Skal jeg tolke ministerens svar – for at være lidt positiv – derhen, at hvis vi kan komme med eksempler på, at det her bestemt ikke er et overstået kapitel i Danmark, så er ministeren villig til at se på straffeområdet og på, om vi om nødvendigt skal indføre andre bestemmelser, der kan hjælpe de unge mennesker, der kommer i den her situation?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Min pointe er, at det sandelig er strafbart allerede i dag at tvinge folk og true folk og slå folk ihjel. Det er strafbart, så det er jo ikke der, problemet er; det er jo ikke, at man ikke straffer folk.

Problemet er, at der er mennesker, der bor i Danmark, og som kommer fra en kultur og fastholder en kultur, som er komplet uforenelig med de grundlæggende principper, som vi, der er opvokset her, vil kæmpe for til evig tid.

Kl. 13.10

Derfor vil jeg sige til hr. John Dyrby, at jeg ikke på noget tidspunkt har påstået, at der ikke indgås et eneste tvangsægteskab, eller at der ikke er nogen, der bliver behandlet dårligt i Danmark, men jeg sætter spørgsmålstejn ved, om det er lovgivningen, der er det primære værktøj til at få folk til at opgive tanken om tvangsægteskaber, hvis det er noget, de har med sig fra en anden kultur. Der tror jeg altså på, at der er andre mekanismer, som er mere virkningsfulde, bl.a. en kraftig offentlig debat, ikke mindst i de etniske grupper, hvor det her er et problem. Der bliver man simpelt hen nødt til at

tage den offentlige debat, hvis man skal have dem til at forstå, at det er komplet uacceptabelt.

Formanden:

Så er det hr. John Dyrby for et sidste spørgsmål til ministeren.

John Dyrby (S):

Jeg er lidt skuffet over, at ministeren ikke anerkender, at juraen og lovgivningen kan være et middel i den her sammenhæng.

Men det, der er det utrolige, er, at når vi går ud og hører om sagerne, så vil de unge mennesker, der bliver ramt af det, ikke have nogen muligheder for at benytte sig af den lovgivning. De har jo ikke nogen mulighed for at komme igennem og få skabt handling med denne lovgivning. De har ikke nogen mulighed for at blive beskyttet mod den familie, hvorfra nogle er indstillede på noget så langt ude som at ville begå æresdrab – det er jo fuldstændig uhyrligt.

Så hjælper det altså ikke noget, at ministeren siger, at vi har strafferetsbestemmelser om det i lovgivningen, hvis de unge mennesker ikke har mulighed for at benytte sig af det. Det er den situation, vi i virkeligheden ser, og det er i den situation, jeg godt kunne tænke mig, at ministeren var lidt mere konstruktiv og hjælp i hvert fald debatten med at komme videre ved at sige: Var der andre ting, vi kunne gøre ved det? i stedet for at skære debatten af og sige: Vi har de bestemmelser, der skal til – for det er jeg bestemt ikke enig i.

Men jeg vil spørge ministeren til allersidst: Hvis vi kan komme med nogle eksempler, hvor vi kan vise, at den lovgivning, vi har, simpelt hen ikke er god nok, ikke på det strafferetlige område, men på beskyttelsesområdet, er ministeren så ikke indstillet på at kigge på det?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Vi skal hele tiden være i front, også når det gælder lovgivningsmæssige initiativer, og jeg har som sagt ikke set eksempler på, at der inden for den lovgivning, som jeg har ansvaret for – nu er det justitsministeren, der er i spørgetimen i dag – er mangelfuld lovgivning. Den konkrete sag, som hr. John Dyrby henviser til, er jo et klokkeklart eksempel på, at det ikke er lovgivning, der mangler; det er noget helt andet, der halter.

Men jeg må så sige til hr. John Dyrby, at på andre ministerområder, herunder ikke mindst integrationsministerens område, er der jo netop etableret særlige regler for at kunne beskytte de